

Samiliens Blomst

— af —
Mrs. Prentiss.

(Fortset.)

„Na, det har jeg opgivet for længe siden,“ raabte Lucy. „Du jeg tænker ikke en Gang derpaa nu, undtagen naar —“

Sun standsede, thi i dette Øjeblik hufkede hun paa den sidste Samtale, som hun havde haft med Arthur og paa sit Øjeblik, at hun vilde holde Skole og laaledes hjælpe ham til at studere.

„Na, i alt Fald er jeg ikke mere beymret derover,“ sagde hun.

„Det er haardt at være nødt til at nagte dig, mit kære Barn, et saa rimeligt Ønske. Jeg tænkte kun lidt paa, da du var en ganske lille en, der sad paa mit Knæ og jeg nærde den Begærighed efter at lære noget, som du allerede den Gang viste, at der vilde komme en Tid, da jeg vilde være nødt til at undertrykke den.“

„Du kan ikke undertrykke mig,“ sagde Lucy, „men du kan hjælpe mig til at være glad, ja, lykkelig, og det er bedre. Na, Fader, jeg er saa taknemmelig, fordi du har lært mig at lide Gud.“

„Jeg tror, at Herren har selv lært dig det,“ svarede han. „Og derfor er jeg ogsaa vis paa, at han vil give dig alt, hvad du ellers behøver. Jeg glæder mig over, at jeg kan hjælpe i Troen derpaa, og det er min eneste Trøst.“

V. Nof en lille.

Som Tiden gik, foretoges Lucys Besøgstog og Arbejde. Nogle som det mindste Barn var begyndt at gaa og var bleven til Straf for hele Huset ved at rage ulovlige Brandstifter ud af Ziden for at bruge dem til Vægtst, og ved at krable op paa Siden af Brænden for at kaste i den alt, hvad han kunde saa fat paa, som der en anden lille Verdensborger frem paa Stuepladsen.

„Godt min lille Søster,“ raabte Gatty, da hun med Gaart, halvt udslaget kom for at hilse paa den mylig ankomne; „du er en meget pæn ung Mand, men ved du, at der var mange andre Ting, som vi trængte mere til end til dig.“

Sun hufkede ham, medens hun talte, med sine foldede Hænder, og han begyndte at græde.

„Hvad græder du for?“ vedblev hun. „Er du bange for, at vi ingen Ting har at give dig? Ja, du er virkelig kommen til et meget fattigt Sted.“

„Hun skal dog i ethvert Tilfælde have en varm Velkomsthilse,“ sagde Lucy, og tog ham om i sine Arme.

Hendes Moder saa op med et glad og taknemmeligt Smil. „Kære Barn,“ hufkede hun, „kan du virkelig give ham det?“

„Ja, Moder, det kan jeg, og mere end det.“ Sun gik med Barnet hen til Køkkenidren og lod de smaa saa et lille Glimt af se af hans lille, røde Ansigt. Men da den lille Gut, der hidtil havde været Nummer et, saa sin Plads optaget af en anden, gav han sine Hænder Løst i hende og misforstod sig og begyndte at rive i Lucys Klæder, for at tiltrække sig hendes Opmærksomhed.

„En af jer maa tage ham bort,“ sagde Lucy, skælvende for sin nye Vurde.

„Kan vil ikke lade mig tage ham, det ved jeg,“ sagde Mebeffa, „du har gjort ham fremmed for os alle ved at tage dig saa meget af ham.“

Det var sandt. Lucy havde i den sidste Tid været baade Moder og Søster for ham.

„Na, saa maa du slæde den lille paa,“ sagde Lucy, og lovede sig til at forlade sin Plads ved Ziden. Mebeffa tog forfrækket tilbage. „Na, det kan jeg ikke, jeg har aldrig haft med at gøre.“

„Det ved jeg nok,“ svarede Lucy, „men en maa gøre det, og derfor i alle de bedste Horace saa længe, ved jeg ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad. Her, Arthur, kunde du ikke give Horace en Slædetur?“

„No, derfor det ikke er for koldt.“

„Naar han bliver paffet godt ind, tror jeg ikke, det vil fæde ham,“ sagde Lucy, „kom Gatty, vil du sørge for det?“

Gatty gav sig med sin sædvanlige Vær i Færd hermed, og et Øjeblik efter kørte de afsted. Lucy tog nu forsigtigt Søbet af den lille og begyndte at isere ham de smaa Klædningsstykker, der allerede saa mange Gange før havde gjort Tjeneste. Men i dette Øjeblik sturiede Arthur ind med Horace i Armen, der skreg, som hun Horace kunde strige.

„Han faldt af Slæden i det Øjeblik jeg begyndte at trække,“ sagde Arthur.

„Men, Gatty! kunde du ikke tænke, at det vilde gaa saaledes,“ sagde Lucy. „Du skulde have bundet ham fast.“

„Jeg sagde, at han skulde holde sig fast,“ svarede Gatty. „Sagen er, at da jeg saa ham ved Siden af den nye Ise, syntes jeg, at han var saadan en stor Dreng, at jeg glemte, hvor lille han er.“

„Jeg kunde lægge ham i en stor Kurv,“ sagde Arthur, „og binde Kurven fast.“

„Na vist, ja vist!“ raabte Gatty, der nu rigtig var i sit Element. De smaa Dreng stod rundt om og beundrede det, medens Gatty nok saa net anbragte Horace i Kurven, hvorfra hans hoved stak frem, ligesom en Vind fra sin Hæde. Det lille Ansigt var delt imellem Smil og Taarer, de smaa Øjener holdt fast i Lucys Sider, og han saa saa stolt ud som en lille Konge.

„Lad Moder se ham,“ sagde Lucy, og betragtede med Glæde det heldige Udseende af Arthurs Forslag. Børnene lavede Kurven og bar den i Triumf ind til deres Moder, der fra sin Seng i det tilslødede Værelse havde taget den lille Gruppe og længtes efter at være iblandt dem.

„Alig stor Dreng nu, mig ikke mere lille,“ sagde Horace til sin Moder, idet han tog hendes under Armen og kørte med sin lille hvide Vinger paa den lille, der saa i Lucys Skød. Sun blev nu baaret bort, vel tilfreds med sig selv og sin nye Værdighed, og de andre yngre Børn gik med. Lucy havde nu No og Tid til at gøre Barnet færdigt.

Mebeffa og Gatty stod hos hende, rakte hende Sknappenaalene, varmede de smaa Klædningsstykker og gav gode Raad, men Banfælgelighederne ved Arbejdet hufkede alle paa Lucy. Sun blev nervøs og varm, medens hun fortsatte sit Arbejde under Børnens Strig.

„Jeg er bange for, at det gør dig ondt at se, hvor udeholdelig jeg er,“ raabte hun ind til sin Moder. Men den trætte Moder var faldet i en tryk Søn.

„Det var dejligt,“ sagde Lucy, „jeg var bange for, at jeg skulde plage hende. Godt, Biegebrn, vi er jaamand meget slinke Værneger, synes i ikke?“ Sun saa fornuftig paa den lille Skabning, der nu saa med luffede Øjne i hendes Skød. „Han er en søn lille Vær,“ sagde hun.

„Ja, nu han er slædt paa, ser han saa stor ud,“ sagde Mebeffa, og denne Udtalelse blev hilst af Gatty med en saa lydelig Vatter, som hun under disse Omstændigheder turde drisse sig til.

Deres Fader kom stille ind fra Moderens Værelse og luffede Døren efter sig. „Moder sover nu,“ sagde han. „I det Hele taget tror jeg, at vi maa pleje hende meget godt. Jeg synes, at hun aldrig før har funnet sove saa hurtigt.“

Lucy erindrede med et Stik i Hjertet, at hun ved Horaces Fødsel havde været meget udeholdelig og sølte sig taknemmelig, fordi hun nu kunde saa Vejligged til at vise sin Vedrøvelse derover ved at være mere opofrende.

„En Søgeplejerske vilde være en stor Udgift,“ sagde hun, „og vi skal nok komme godt fra det uden hende, er jeg vis paa.“

„Jeg vilde ønske, at denne lille Vær vilde aabne sine Øjne og lade os se, hvilken Farve de har,“ sagde Gatty.

„Vi maa heller ikke fordræ alt for meget af ham,“ svarede Lucy, der allerede sølte en Slags moderlig Stoltthed over ham. „Men jeg maa lade noget Svarefuppe til Moder, hvem vil tage ham saa længe?“

„Lad mig lave Svarefuppe,“ sagde Mebeffa usædvanlig roligt.

„Du lad mig tage Barnet,“ sagde Gatty. „Jeg har endnu ikke haft ham.“

Lucy betriede sig for sin Vurde og gik ud for at se efter Børnene. Sun som straks tilbage igen. „Jeg kan slet ikke se dem,“ sagde hun. „Jeg vilde ønske, at jeg havde paalagt Arthur ikke at gaa for langt. Fader, kan du ikke gaa op ad Vejen og se hvor de er henne.“

„Jeg vilde gerne, kære Lucy, men jeg skal jordre Skraget nu. Det burde have været gjort for længe siden. Jeg vilde i dit Sted ikke plage mig selv med de Dreng. Jeg er vis paa, at de er i god Behold.“

Han saa træt og adspredt ud. Han havde været oppe hele Natten, og mange pinlige Tanter havde rørt sig i ham, thi dette Barn var det tiende, og det havde været strengt nok for ham med de ni. Han gik straks efter ud, og Lucy stod et Øjeblik og saa efter ham. Sun vidste meget godt, hvad det var, der befremmede ham, og længtes efter at kunne tage denne Vurde fra hans Sind.

„Det er underligt,“ tænkte hun, „at netop Arthur og jeg skulde saa Rys om denne skrækkelige Gæld. Jeg tror ikke, at nogen af de andre vilde have brudt sig saa meget derom, som vi gør. Mebeffa plager sig ikke med noget, og Gatty kan ikke forstå, at der er nogen Grund til, som hun falder det, at gøre sig Bekymringer for andres Skyld. Men Arthur, han synes ikke at være den samme Dreng. Undertiden tror jeg, at han kan spise sig halvt mat for at spare. Men det kan ikke nytte at spørge ham derom.“ Sun tog Skatul og Hat paa og gik ud for at se efter ham og Børnene.

„Hvordan skal du nu saa Tid til at læse?“ lod en Stemme inden i hende, da hendes Tanter vendte tilbage til den nysjæde. „Jeg ved det ikke,“ svarede hun lidt mismodig, „men det gør heller ikke noget.“ De Taarer, der finklede i hendes Øjne, fortalte, at det „gjorde dog noget“, og hun ligesom sølte Vigt til at kaste sig ned i Sænen for at græde. Men det kunde aldrig gaa an. Sun gik raskt til, og den sølige Morgenluft indvirkede og opløvede hende. „Vi i al sin komme igennem paa en eller anden Maade,“ sagde hun. Derpaa smilede hun ved at erindre sig, at hun havde hørt om en, der havde sagt, at han var bange for, at han aldrig skulde komme igennem. Han var da bleven spurgt, om han nogen Sunde havde oplevet, at et Menneske var bleven fiddende paa Vejen.

„Ja, vi skal komme igennem, Mebeffa synes at tage sig lidt mere sammen i den senere Tid, og Gatty bliver ældre med hver Dag. Sun er rigtig nok ikke til at stole paa. Jeg vil da ikke haabe, at hun springer op, medens jeg er borte, og lader den lille falde fra sit Skød, som hun gør med sit Arbejde og sine Vær.“

Fremtiden for dette ikke usandsynlige Tilfælde lod hende forstærke sine Strid, og hun ilede frem, idet hun angstelig saa opad Vejen, indtil en pludselig Omvendning viste hende hele Selskabet. De var endnu et Stykke Vej borte, men hun saa straks, at der var stet noget. Hæder Mand opstog Midten af Vejen, de bar noget; først troede hun, at det var Horace og hans Kurv, men da hun aandeløs kom nærmere, saa hun, at det var Arthur. Da hun naede hen til dem, strakte Horace sine Arme ud, og de andre Børn udbød alle paa en Gang i usammenhengende Forklaringer.

„Arthur“ og „en affælig ond Mand“ og „irrigelig forfrækket“ var alt, hvad hun kunde oplyse i Forvirringen, indtil hun kom hen til Mændene, i hvis Arme Arthur laa, bleg og uden Bevidsthed.

„Han er bleven kørt over,“ sagde en af dem, som Soar paa det Sværagsmaal, der stod at læse i hendes forfærdede Ansigt.

„Er han kommen meget til Stade?“ troang hun sig til at spørge.

„Ved det ikke,“ sagde Manden. „Maaske er han det ikke. Han er ligesom bedrøvet nu. Vi vil have ham over i Slæden her og kære ham hjem. Der kan Doktoren saa se ham.“

Lucy tog Horace op af Kurven, i hvilken han ikke havde ophørt med at straae og sparke med Venene, lige siden Begivenheden indtraf. Sun havde Mandsnerværelse nok til at hufse paa, at hendes Moder ikke maatte foruroliges.

„Alig hos ham, John,“ sagde hun til den ældste af Drengene og vendte hjemad. De andre Børn fulgte gradende bag efter hende. Sun forstod ikke senere, hvorledes hun var kommen hjem med denne tunge Dreng i sine Arme, men det var, som om Bunden tog hende og bar hende derhen. Sun aabnede Døren og traadte sagte ind.

Ved den ene Side var det store Køkken, ved den anden det bedste Værelse, der kun blev brugt ved særlige Vejligheder. Nu var det tilfluffet, mørkt og faldt. Sun aabnede Skabene og gik saa tilbage til Køkkenet. „Sover Moder endnu?“ spurgte hun.

„Nej, hun er daagnet og har faaet Barnet,“ sagde Gatty.

„Kom herud, begge to,“ hufkede hun og gik tilbage til Forstuen. „Mebeffa, vil du hjælpe mig at faa Arthurs Seng hernet?“ sagde hun. „Og du, Gatty, maa gøre Tid paa i det nordre Værelse. Og Tom maa blive og vaage over Moder, du er en god Dreng, og du vil ikke fortælle hende, hvad der er stet.“

Der var Mondighed i den skælende Stemme og det blege, unge Ansigt, og de aabte alle næsten mekanisk.

„Na, hvad er der stet?“ raabte Gatty, da de sagte stundte sig sammen op ad Trappen.

„Der er stet noget med Arthur, jeg ved ikke rigtig, hvad det er, men jeg er vis paa, at han er kommen meget til Stade, og vi maa faa en Seng lavet i Stand til ham, hvor vi kan pleje ham uden at forstyrre Moder. Sun vil høre enhver Lyd oven over sig.“

De havde redt Sengen paa Gulvet nær ved Ziden. Mebeffa havde hurtigt tænkt dem, da Arthur blev baaret ind.

„Jeg maa bede Dem om ikke at tale højt,“ sagde Lucy til Mændene, „Moder er sø.“ Sun knælede ned ved den endnu bevidtløse Dreng. „Hvor er han saaret?“ spurgte hun.

„I Svædet. tror jeg,“ svarede en af Mændene. De til hen til et af Vinduene, hvor de hufkede sammen.

Lucy søttede Gaaret, der var faldet ned over Arthurs Hænder, og saa den mørke, purpurfarvede Stribe, der skamerede den. „Kan Doktoren snart være her?“ spurgte hun derpaa.

„Jeg saa meget snart,“ svarede de. „Sagen er den, at han er gaet fem Mil ud for at se til gamle Mrs. Lovejon, der har faaet Strampe.“

„Jeg maa da gøre noget,“ sagde Lucy fortoilet. „Men en Tale kunde saas et eller andet Sted? Jeg vilde ønske, at Fader vilde komme.“

„Hvad er det, hun siger,“ spurgte en af Mændene. „Er det en Voldstager, hun mangler? Dem er der nok af rundt omkring. Men jeg har aldrig hørt, at man kan bringe Liv i et Menneske, ved at udjuge dets Væb, især naar det er saa nær ved at dø som denne Dreng.“

„Jeg kunde lide at prøve det,“ sagde Lucy svarede, thi Tilfiden til hende blev begyndt at vakle, da der saaledes blev slaaet faldt Rand i Blodet paa hende. Næsten blev bragt hende; de var store og modbydelige, men ganske friske fra en nærliggende Dam. Lucy havde ikke Tid, eller rettere sagt: hun vilde ikke lade sig have Tid til at søle Rammelse, da hun med skælende Gaand anbragte en af dem i Arthurs Tinding. I saa Minutter havde det graadige Vær arbejdet saa godt, at Arthurs Øjne langsomt aabnedes, og han mumlede det ene Ord: „Horace.“

„Han har ikke taget Stade,“ sagde Lucy, der øjeblikkelig forstod den Engtjælle, som Ordet udtrykte. „Nogen har taget Stade undtagen du selv, og du bliver snart bedre.“

„Der er endelig Doktoren,“ sagde en af Mændene i en letet Tone. „Men det er min Mening, at denne Væge er saa god som nogen Doktor.“

Denne underlagte omhyggelig Arthur, fik Blodet til at strømme hurtigere, beordrede Is og jog alle, undtagen Lucy, ud af Værelset.

„Hvorledes kan den unge Mand derinde det?“ spurgte han og pegede med sin Tommelfinger hen i den Retning, som han ønskede at betynde.

„Meget godt, tror jeg,“ svarede han. „Na, hvorfor kan han dog ikke sige mig, hvor haardt Arthur er saaret,“ tænkte hun.

„Hvem har givet ham Galen paa?“ spurgte Doktoren.

„Det gjorde jeg. Var det rigtig?“

„Til en Begyndelse, ja,“ svarede han. „Hvad Tid stod du op i Morges?“

„Jeg var slet ikke i Seng hele sidste Nat.“

„Nej, jeg tænkte det nok, og her staar du og ser ud som et Svægske. Na, gaa nu og læg dig, jeg vil blive her hos Drengen. Jeg skal lægge Jæn paa, naar Blodet har løbet lidt længere, og han skal ikke mangle nogen Hjælp.“

„Jeg kan ikke gaa, før jeg faar at vide, hvor meget han er kommen til Stade,“ sagde hun, hentende Væb fra selve sin Kragt for Arthur.

„Da maa du vente hele Dagen,“ svarede han. „Hvorledes kan jeg sige, hvor meget han er kommen til Stade?“

„Tror De, at der er brækket noget Ven?“ spurgte hun.

„Nej, det er ikke,“ sagde Arthur, idet han en Gang aabnede sine Øjne.

„Det var ret, min brave Ven,“ sagde Doktoren. „Og nu, Miss Lucy, af Sted med dig.“

Lucy gik, thi hun vidste ikke, hvorledes det var gaaet hendes Moder i al denne Tid. Sun fandt Mebeffa i heftig Strid med Horace, hvem hun foragtes søgte at fæle til at løse.

„Giv ham et Stykke Peberfage,“ sagde Lucy, idet hun stundte sig til sin Moders Værelse. Og medens Horace snart viste af sin Peberfage, snart trakkede den op til sig og faldte den sin Sæt, faldt han i Søn, og der blev Stilhed i et Par Timers Tid.

„Er han taknemmelig for, at du kommer,“ sagde hendes Moder, da Lucy traadte ind. „Den lille bliver ved at strige, og jeg syntes, jeg hørte saa megen Tælen og Løven, saa jeg begyndte at frygte for, at der var stet noget. Men jeg er altid saa angstelig.“

„Jeg havde travlt, ellers vilde jeg været kommet før,“ sagde Lucy. Sun turde ikke tilføje sig selv Styrke til at sige mere, men begyndte roligt at hygge lidt om baade Moderen og Barnet. Saa snart som det var muligt, gik hun for at søge efter Gatty, som hun ikke havde set, siden Arthur var bleven bragt ind.

„Det skulde ikke undre mig, om hun er gaet efter Fader,“ sagde Tom. „Maa jeg gaa nu?“ Lucy saa paa ham, hun forstod ikke Sværagsmaalet.

„Du laad, at jeg skulde blive her og passe paa Moder, og jeg har siddet her hele Tiden siden.“

„Du er en rar, god Dreng,“ raabte Lucy, idet hun standsede for at kysse hans runde Kinder, der blussede af Glæde over disse rosende Ord.

„Jeg vil altid være god berester,“ sagde han.

Lucy stjal sig nu atter ind i Arthurs Værelse. Doktoren var færdig til at gaa. Sun gav Lucy nogle faa Ordre, lovede at se derind henad Aften og gik sin Vej.

Lucy længtes ster at sidde ned ved Siden af Arthur og fortælle ham, hvor meget hun elskede ham, og hvorledes hendes Hjerte næsten var bristet ved at se ham ligge der saa livløs og ubevægelig, og hvorledes hun var vis paa, at det vilde bryde helt, dersom han skulde blive meget sig, og — men nej, hun kunde ikke tænke derpaa. Doktoren havde frem for alt beordret No for Arthur, og hun turde ikke tillade sig selv at sige et eneste Ord. Sun knælede blot ned og kyskede det kære, blege Ansigt og gik saa for mellem Børnene at vælge en til at sidde i Sægeværelset. Gatty var kommet ind efter en frugtles Søgen efter sin Fader, og hun bad nu meget om, at hun maatte blive den begunstigede.

„Jeg er bange for, at du skal tale,“ sagde Lucy. „Nej, jeg vil ikke, jeg vil ikke sige et Ord; jeg vil sidde saadan: Sel!“

Gatty forsøgte, da Lucy saa paa hende, at lægge sit Ansigt i rolige Folder, men det vilde ikke gaa. Sun brajt i en stærk Graad, der blev saa meget heftigere, fordi den saa længe var undertrykt.

„Du er helt udmattet, stakkels Barn,“ sagde Lucy, og hun ledte hende op ad Trappen, idet hende til at lægge sig, og saa grad hun sig snart i Søn.

Alt syntes at være Lucy imod. Hendes Fader kunde ikke blive funden. Gatty saa der umyttig, hendes Moder laa hjælpeløs i Sengen, hun syntes, hun behøvedes alle Begjere paa en Gang. De smaa Dreng minde hende ogsaa om, at der ingen Middagsmad var kogt, og at deres Fader vilde være fulken, naar han kom hjem.

„Gid det var saa vel,“ sagde hun, og derpaa fortalte hun Tom, at fordi han havde været saadan en god Dreng, vilde hun lade ham sidde lidt hos Arthur.

Tom var over af Maade taknemmelig derfor. Han lagde sine Arme om Lucys Hals og kyskede hende næsten med sin Omfavnelse.

„Moder,“ sagde hun, idet hun saa fornuftet ind igennem Døren til Sægeværelset, „du kan ikke tro, hvor gode Børnene er, — har Tom.“

„Det glæder mig,“ svarede hendes Moder. „Jeg var bange for, at de vilde være til Besvær. Hvad Tom angaar, da er der ingen, som rigtig har forstaaet at fjerne paa ham. Han mangler Muntning, stakkels Dreng.“

Dr. Grant kom nu hjem til Middag. Han havde været temmelig langt borte fra sin Vælg hele Morgenen og havde derfor ikke hørt noget om det, der var stet. Sun gik ind for at se et Øjeblik paa den nysjæde og tale et Par Ord med sin Søn.

„Børnene er saa gode og saa rolige, som det er muligt,“ sagde hun som Soar paa hans Sværagsmaal, „og jeg kan ikke lade være at tænke paa, medens jeg ligger her, hvor taknemmelige vi bør være over, at vi har saa megen Trøst af dem. Hvad Drengen her angaar, da er jeg vis paa, at vi aldrig før har haft saa flokt et Barn. Det skulde ikke undre mig, om just han blev vor Alderdoms Støtte.“

Hvor alvorlig og hvor lidt vant til at spørge Dr. Grant end altid var, kunde han dog ved denne Tale ikke lade være med at se højt, hvilket faldte dem af Børnene, der var indenfor Sværedde, hen til Soos kammerdøren.

„Hvillen I de at ville cybode Tegne paa en udmærket Forskand hos en Skabning, der ikke er fire og tyve Timer gammel. Na, i Madre! Jeres sidste Barn er altid et Vidunder!“

Dr. Grant lo ogsaa og saa smil med paa det lille Svædet, der laa paa hendes Arm. „Du skal se, at jeg faar Net denne Gang,“ sagde hun.

Stakkels Lucy, uvant som hun var med at se sin Fader i noget, der kunde kaldes en lystig Stemning, tænkte med Straf paa at skulle forurolige ham med Nyheden om Arthur. Dog vidste hun, at han vilde fjerne den kære Dreng ved Bordet, og at det ikke vilde være til nogen Nytte at udbjude Linderetningen derom. Sun tog som derfor til Side og fortalte ham det saa varfomt, som hun kunde. Det gamle, befremmede Udtryk, der for et Øjeblik havde forladt hans Ansigt, vendte tilbage og leirede sig derpaa som en mørk Sky. Men han lagde ikke et Ord og gik straks ind til Arthur.

Lucy passede paa ham, medens han stod der, og da hendes Øjne blev lidt vante til Mørket derinde, saa hun, at Gatty havde sat sig ned i et affides Søjne, hvor hun grad sagte.

„Jeg troede, at du var ovenpaa og sov,“ hufkede Lucy.

„Jeg sov lidt,“ sagde Gatty, „men jeg havde saadan en skrækkelig Drøm, den vækkede mig, og jeg gik saa ned.“

Faderen kaldte nu Lucy ud af Værelset. „Giv Børnene deres Middagsmad,“ sagde han, „vent ikke paa mig.“

„Na, Fader prøv at sige lidt blot for at glæde os.“

„Jeg vil gaa hen til Doktor White og høre, hvad han mener om Arthur,“ svarede han.

„Men han vil snart komme herhen, det bliver sent, og du var oppe hele sidste Nat. Spis lidt, kære Fader,“ bad hun indtrængende.

Sun fulgte hende da til Bordet, og da han sad lige over for hende, bemærkede han først, hvor bleg hun saa ud. „Jeg begriber ikke, hvad der skal blive af dig,“ sagde han. „Du ser allerede saa træt ud.“

„Na, nej, Fader. Jeg var kun saa bange i Begyndelsen, Arthur var saa ligbleg,“ sagde Lucy, at han var sød. Og Moder var sig, og du var ikke hjemme —“

„Sun gav selv Arthur en Tæle paa,“ sagde Tom. „En Tæle!“ udbød hendes Fader, „hvem sagde, at du skulde gøre det?“

„Nogen, Fader, men jeg tænkte, at jeg maatte gøre noget, og jeg syntes, at jeg havde læst et eller andet Sted, at det var godt at gøre det.“

„Alt kommer paa en Gang,“ sagde han modfalden. „Na, jeg tænkte paa, hvilken Belligheds det var, at det ikke var i Svøstens Tid,“ sagde Lucy. Nu havde hun den Trøst at se ham smile.

Da Doktoren kom om Aftenen ind som ikke til at være rigtig fornuftet med Arthurs Udseende, syntes Lucy.

„Har i alle løbet her ind og ud, gradende og talende til ham?“ spurgte han.